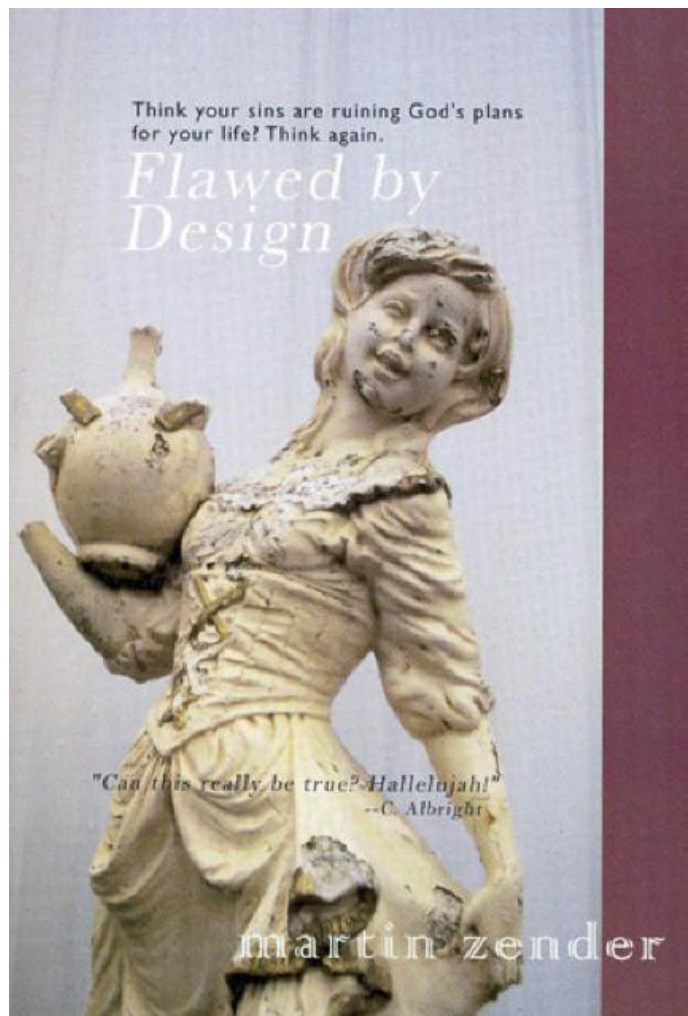

Denk je dat je zonden Gods plannen
voor jouw leven bederven? Denk opnieuw.

Opzettelijk Defect

Vertaald door Anke
Pronk-Waterlander

m a r t i n z e n d e r

“Opzettelijk defect”

(oorspronkelijke titel: Flawed by Design)

©2004 door Martin Zender

Nederlandse vertaling: Anke Pronk-Waterlander – 2011

Nederlandse vertaling met toestemming van Martin Zender.

Oorspronkelijke uitgever:

Starke & Hartmann

P.O. Box 6473

Canton, OH. 44706 U.S.A.

www.starkehartmann.com

1-866-866-BOOK

Voor deze digitale uitgave zijn alle rechten voorbehouden. Niets van deze uitgave mag gereproduceerd worden, opgeslagen in opvraagbare systemen, of doorgegeven in welke vorm dan ook, elektronisch, mechanisch, fotokopie, of anders, zonder voorafgaande toestemming van de auteur, anders dan voorzien in copyright wetgeving in de U.S.A.

ISBN 0-9709849-3-6

We zijn kleipotten, ontworpen met voorbedachte rade, niet omdat we zijn afgeweken van Gods bedoeling voor ons. Zouden sommigen van ons niet dolgraag hun aardewerken jas willen uittrekken om vervolgens gewoon verder te blijven wandelen tussen de stervelingen?

Onze zonden weerhouden ons van een volmaakte wandel en dat betreuren we. We begrijpen natuurlijk ook nog niet dat een onvolmaakte wandel het hoofdthema is van dit leven. God stopt de schat van Zijn geest in deze tijd in breekbare, aardewerken vaten om te voorkomen dat de vaten zichzelf op hoge plaatsen zetten. Nederigheid is een gezegend iets. Fouten herinneren ons aan onze kleistatus en voeren ons naar Christus.

Als we eindelijk stoppen met het najagen van volmaaktheid en deze vernederde lichamen accepteren, zullen we gelukkiger worden. Want zeg nou zelf: hoe kun je gelukkig zijn terwijl je jezelf een klap voor je kop geeft?

--- *Martin Zender*

Martin Zender laat een fris geluid horen in de wereld van de Bijbelstudie. Zijn essays verschenen, met lo-vende kritieken, in de *Cleveland Plain Dealer*, de *Chicago Tribune*, de *Atlanta Journal Constitution* en andere kranten. Zijn boek, *How to Quit Church Without Quitting God*, heeft de levens veranderd van hen die het lazen. Als schrijver, Schriftgeleerde, humorist, spreker op conferenties en radio persoonlijkheid, propageert Zender waarheid boven traditie, kennis boven bijgeloof en duidelijke taal boven theologisch jargon. Martin is echtgenoot en vader van drie zoons.

INLEIDING

De bijbelvertaling die Martin Zender voor dit boek heeft gebruikt is The Concordant Literal New Testament (CLNT), gemaakt door A.E. Knoch. De eerste uitgave was in 1926 in Amerika. Het 'Nieuwe Testament' uit de Bijbel werd geschreven in het Grieks. Het CLNT is de meest letterlijke vertaling van de oudste, bewaard gebleven Griekse handschriften.

'Concordant' wil zeggen 'eensluidend', 'overeenstemmend'. Een concordante vertaling beoogt een één-op-één vertaling te zijn. Eén woord in de grondtekst met één vertaalwoord weergeven.

Een soortgelijke vertaling is in het Nederlands gemaakt door W. Janse en alleen beschikbaar via internet: www.schriftwoord.nl .

Meer informatie over Martin Zender is te vinden op zijn eigen (Engelstalige) website: www.martinzender.com .

Voor mijn collega zondaars

“Nu hebben wij deze schat in aardewerken vaten,
zodat zal blijken dat die overgrote kracht
van God is en niet van ons.”

-de apostel Paulus
2Korinthiërs 4:7

Eerste Acte

Een vrouw valt met veel lawaai het huis van Simon de Farizeeër binnen, zonder te kloppen en zonder haar sandalen uit te trekken. De zondares van de stad. Hoerigheid damp van haar kleren af, maar iets totaal anders spreekt uit de engelachtige uitdrukking op haar gezicht. Er is hier maar één persoon, die de transformatie kan waarderen. De vrouw haast zich naar de voeten van de Meester.

Iets ongewoons had plaatsgevonden in de vroege ochtenduren van die dag, nadat de laatste man (de laatste klant) weggeglip was in de Jeruzalemse nacht. Terwijl ze rondkeek in haar kamertje, overviel haar een grote angst voor de toekomst. Waarom voelde ze dit nu? Waarom deze nacht? Er kwam niet direct antwoord, maar een visioen van haar laatste uren flikkerde in de vlam van haar enig overgebleven kaars. Ze zou in deze kamer sterven; welke nacht wist ze niet. Maar het zou wel spoedig zijn. De dood zou langzaam komen in een plas van bloed, druipend op de vloer, door haar eigen hand veroorzaakt. Haar zus Mariba zou haar vinden. Mariba zou gillen, er zou een begrafenis zijn – dertig dagen van rouw – en dan zou het allemaal voorbij zijn.

De muren kwamen op haar af. Ergens buiten deze muren twinkelden sterren. Een zon scheen aan de andere kant van de Aarde, maar niet voor haar. Voor haar was er slechts de schaduw, die geworpen werd door het brandende stuk was, een donkere geest, die van haar voeten naar een hoek liep, tegen een muur omhoog, over het plafond en dan weer terug naar haar blote voeten. Niets kon uit het kamertje ontsnappen. Vloer, muur, plafond en dan weer terug om haar te verzwelgen. Haar handen gingen nu naar haar gezicht; ze huilde.

Ze moest naar buiten.

Er was geen enkele ziel te bekennen in de zijstraat waar zij haar huis uit rende. Haast, in deze leegte van menselijkheid, werd haar stille schreeuw. Ze zou niet instorten in de stad.

Naar buiten door de Essenen Poort, naar beneden door de vallei van Hinnom, omhoog over het aquaduct, dan naar het westen naar de Bethlehem Weg; deze voerde haar naar het veld. Pas geogst, doods en stil, verkoelde de grond haar benen. Boven haar lagen de hemelen, bevroren en zwijgend. Tussen deze twee leegten viel ze op haar knieën om een stuk Aarde te pakken. In plaats daarvan vond ze een steen, want die had God daar eeuwen geleden neergelegd, zodat zij hem zou vinden. Nu zou het haar instrument van haat worden naar Hem. Ze raapte de steen op zoals een man die zou grijpen en kwam overeind. Haar linkeroog was al getraind op de hemelen, haar rechterpols gedraaid in de richting van de troonzaal.

Alle kwellingen verschoven nu naar de handeling van het gooien. Elke zenuw en spier, elk gewricht en stukje wanhoop maakten de steen klaar voor het gezicht van God. Ze zou Hem raken, nou en of. En ook haar tong was vergiftigd met de verboden vraag: 'Wat hebt U van mij gemaakt?!'

De steen reisde een klein stukje de ruimte in, tolde rond door de stuwkracht van het woord 'gemaakt'. Maar toen keerde hij terug naar Aarde, hoewel ze nooit hoorde waar.

Ze had gemist.

De verboden vraag echter, had helemaal geen doel gemist. In feite had hij het doel vierkant geraakt en ze wist het. Er was iets gebeurd. Nu voelde ze miljoenen onzichtbare ogen. Ze had onmiskenbaar iets afgedwongen, misschien wel alles. Het veld was nu een toneel. Met het besef hiervan kwam een bevrijdende aandrang van stoutmoedigheid. Als ze naakt was voor het universum, dan zou ze naakt *zijn*. Wat er vervolgens gebeurde, ging te snel om het te kunnen stoppen.

Haar jurk beetgrijpend, rukte ze hem open om haar borsten te tonen. Ze hingen vol en volmaakt, ontworpen door de Plaatser van de Steen. Vervolgens haalde ze een flesje olijfolie uit een leren buidelkje aan haar pols tevoorschijn en keerde het om boven de palm van haar linkerhand. Terwijl ze haar borsten licht heen en weer bewoog, gooide ze de olijfolie over hen heen. Ze zagen het allemaal, maar geen enkele ster kwam van zijn plaats boven de rij van Acaciabomen in de verte.

Toen toonde ze zichzelf aan God en aan wie er daarboven nog meer aanwezig waren. 'Dit is wat ik ben!' schreeuwde ze. 'Dit is wat U van mij hebt gemaakt!'

Ze liet haar armen langs haar lijf vallen en schudde haar borsten heen en weer voor de Meester Ambachtsman en Zijn cohorten, sneller en sneller en toen nog harder. Haar ademhaling werd hijgend, slierten haar vielen over haar gezicht, haar middel deed pijn van het draaien. Ze was totaal buiten zinnen.

'Kijk naar me!' Haar stem trilde. 'Dit is wat ik ben! Dit is wat ik doe! Dit is wat U van mij hebt gemaakt!'

In minder dan een minuut was het voorbij. God, het was genoeg. Nee. Het was teveel. Ze wikkelde haar kleding weer om zich heen. Toen, nog nahijgend van haar poging, viel ze op haar handen en knieën in het veld, huilend. De aarde gaf niets om haar tranen. Zijzelf was ook aarde. Nu durfde ze niet naar de hemel te kijken.

Ze wachtte in stilte op de klap die haar zou doden. Ze vroeg zich af of het pijn zou doen. Het zou in ieder geval snel gaan, dacht ze. Ze zou het tenminste knielend tegemoet gaan, haar gezicht naar de grond.

Wanneer zou het komen? Waarom duurde het zo lang? Misschien zou de grond splijten en haar verzwelgen. Ze wilde dat het opschoot.

Maar de hemel opende zich niet en de grond spleet niet. In plaats daarvan kwamen er woorden in haar gedachten. Deze woorden kwamen ongevraagd en totaal buiten haar verbeelding. Er kwamen drie, duidelijk te onderscheiden woorden: 'Ik weet het.'

Deze woorden kalmeerden haar voldoende om haar handen in haar schoot te laten vallen en haar ogen te richten op een zwakke gloed in het oosten, boven Jeruzalem. De zon kwam op. Gek genoeg voelde ze dat haar nood verdreven was. Ze voelde zich warm nu, alsof er een arm om haar nek en schouders lag, die zijn warmte door haar hele lichaam zond. Ze keek zelfs naar haar linkerschouder, alsof ze daar een hand zou zien, zo echt voelde het aan. Maar er was geen hand. Maar een arm tilde haar overeind en de woorden kwamen opnieuw, 'Ik weet het,' maar nu werden ze gevolgd door haar naam.

Tweede Acte

Later die dag kwam Mariba naar haar toe.

'Ik heb de Meester gezien!' zei Mariba.

Maria dronk op dat moment een kop koffie, haar vijfde. 'Jezus? Waar?'

'Hij ging het huis van Simon de Farizeeër binnen. Misschien een half uur geleden.' (Lucas 7:36 – 'En iemand nu van de Farizeeën vroeg Hem of Hij met hem zou eten. En binnengaand in het huis van de Farizeeër rustte Hij.')

'Oké, dan ga ik er nú heen,' zei Maria. En ze stond op om te gaan.

'Hoe bedoel je, ik ga er nu heen?' vroeg Mariba.

'Ik ga er nu heen.'

'Je kunt niet zomaar naar binnen lopen. Laat me je eerst over hem vertellen.'

'Ik weet het al,' zei Maria. 'Ik heb het gehoord.' Ze was al bij de deur.

'Wat ga je doen als je daar bent?'

'Dat weet ik nog niet.'

'Ben je nou helemaal gek geworden?'

'Wat maakt het uit? Hij woont toch naast de Toren van Miriamne?'

'Simon? Ja. Maar je zult zijn huis nooit vinden.'

'Ik vind het wel.' En daarmee was ze verdwenen.

Derde Acte

(Lucas 7:37-38 – 'Ziedaar een vrouw die in het stadje de zondares is; als haar ter kennis komt dat Hij aanligt aan de tafel in het huis van de Farizeeër, draagt ze een albasten flesje mirre mee, komt wenend achter Hem – bij de voeten van Jezus – staan en begint met haar tranen Zijn voeten nat te maken; zij heeft ze met de haren van haar hoofd afgewist, zij heeft Zijn voeten gekust en ze ingewreven met de mirre.')

Mirre is een essentiële olie, verkregen van bloemen.

Jezus kende de timing. Dus toen Simon een zin beëindigde met 'komst', keek de Meester naar de deur. Simons blik volgde de Zijne.

Er verstreken een paar seconden. Waar staarde Hij naar? Toen vloog de deur open.

Ziedaar! Een vrouw. Haar ogen gingen snel de kamer door, zoekend naar Hem. Vele ogen doorboorden haar. Maar zij konden haar niets schelen. Ze zocht slechts de ogen van de Meester. En ze vond ze. Er werden geen woorden gewisseld, het was niet nodig. Haar ogen zeiden eenvoudig: 'Hier ben ik.' Die van Hem zeiden: 'Ik weet het.'

Een kruik mirre stond naast de bank waarop Jezus en Simon rustten. Ze greep hem, niemand stond op om het haar te beletten. Vervolgens knielde ze aan de voeten van Jezus en stortte haar tranen over Zijn voeten. Ze veegde de tranen weg met haar lange haar. Toen kuste ze Zijn voeten en wreef ze in met de mirre.

Simon was ontzet. Hij keek naar de Meester, Wiens ogen gesloten waren.

Simon keek smekend naar één van zijn bedienden. Ieder wist wat de ander dacht, God dankend voor de privacy van gedachten en voor het beperkte inzicht van de Meester.

(Lucas 7:39 – Dit ziende, zegt de Farizeeër die Hem uitgenodigd heeft, bij zichzelf: 'Als deze een profeet was had hij herkend wat voor vrouw het is die zich aan hem vastklampt: dat ze een zondares is!')

Simon keerde zich weer tot Jezus met een valse kalmte. Plotseling bleven Jezus' ogen op hem rusten. 'Simon, Ik moet je iets zeggen.'

Het finier van de Farizeeër begon te barsten. 'Meester, zeg het!'

'Een zekere geldschieter had twee schuldenaars. De ene was hem vijfhonderd dinar schuldig, de andere vijftig. Toen ze niets hadden om terug te geven begenadigde hij beiden. Wie van hen nu zal hem het meest liefhebben?'

'Ik neem aan: diegene die hij het meest begenadigd heeft.'

'Je hebt juist geoordeeld.' Toen wees Jezus op de vrouw aan Zijn linkerhand, Zijn ogen nog steeds strak op de man naast Hem. 'Zie je deze vrouw?'

'Ja, Meester.'

'Ik kwam binnen in je huis; water voor Mijn voeten heb je niet gegeven, maar zij heeft met haar tranen Mijn voeten natgemaakt en ze met haar haren afgedroogd. Een kus heb je Mij niet gegeven, maar zij is, vanaf dat Ik binnenkwam, niet opgehouden Mijn voeten te kussen. Jij hebt Mijn hoofd niet met olie gezalfd, maar zij heeft met mirre mijn voeten gezalfd.'

'Meester...!'

'Om die genade, zeg ik je, moeten haar vele zonden wel vergeven zijn, omdat zij veel liefde heeft betoond! Wie weinig wordt vergeven, betoont weinig liefde!'

Toen, terwijl Hij Zich omdraaide naar de vrouw, zei Jezus: 'Ga in vrede.'

Vierde Acte, enige maanden later

De Meester is nu vastgespijkerd aan een Romeinse paal, stervend. Stromen van bloed gaan over Zijn lichaam, in de plooiën van Zijn mannelijkheid; Hij is naakt. Zijn moeder huilt; iemand genaamd Johannes probeert haar te troosten. Verschillende vrouwen uit de buurt, te bang om dichterbij te komen, kijken toe vanuit de Gennath Poort.

Maar er zijn hier nog anderen mensen, die lachen om de gekruisigde man en Hem tergen. Verrassend genoeg is dit de religieuze elite van de stad. Zij werden jaloers op het slachtoffer toen bleek dat Zijn liefde meer uitwerking had dan hun vele regels en wetten. Zijn liefde veranderde levens, die hun wetten en rituele baden nooit konden bereiken. Hij at met zondaars, die Hem aanbaden. Hij wekte sommige mensen op uit de dood, gaf anderen het zicht in hun ogen terug. Hij zei dat Hij Gods Zoon was. De elite van het Judaïsme wist dat dit niet kon.

Middenin dit alles, als de hemel donker wordt, Zijn moeder huilt, de priesters lachen, Johannes tevergeefs moeite doet en sommige Romeinse soldaten loten om Zijn laatste kledingstuk, zegt de Meester:

'Vader, vergeef hen.'

De grond kan het niet verdragen en schudt. Een enorm gordijn in de tempel, zeer zwaar van gewicht, scheurt zichzelf middendoor. Een Romeinse soldaat, vol ontzag over de woorden van de lijdende en de andere gebeurtenissen, stort in aan de voet van het kruis. Hij gooit zijn helm op de grond, knielt tegen het kruis, duwt zijn voorhoofd zuchtend tegen het hout en roept:

'Zeker, dit was Gods Zoon!'

Verplaats de scene naar een palmboom, een paar kilometer van Jeruzalem. Verplaats hem naar een onbewolkte dag, bij een meer. Zet er een picknickmand neer, een paar vrolijke kinderen, een paar warme visjes.

'Vader, vergeef hen.'

Het werkt niet.

Probeer het bij de tempel, onder een marmeren inscriptie en een standbeeld, met een paar aanwezige oudsten en een man die een wie-rookvat heen en weer beweegt. Jezus gebaart, Zijn arm komt uit de zachte plooiën van Zijn mantel. 'Vader, vergeef hen.'

Geen effect.

Verplaats het naar het Bad van Bethesda; daar is het koel en de baders zullen een aandachtig publiek zijn. 'Vader, vergeef hen.'

Niets.

Is er iets mis met de Schrift? Verplaats de scene terug naar de Schedelplaats.

'Vader, vergeef hen.'

Nu val ik op mijn knieën bij het kruis, ik duw mijn voorhoofd zuchtend tegen het hout.

De Katholieken knielen voor Hem. De mensen van de Pinksterbeweging heffen hun handen op. Baptistenvoorgangers gaan zingen en glimmen van het zweet. En dat allemaal omdat de Schepper van de wereld in het vlees kwam in Bethlehem. 'God zij dank, dat Hij kwam!' is de roep van deze oprechte aanbidders. De openbaring van Gods liefde heeft hun levens veranderd. Met Hem hebben ze iets om voor te leven.

Maar de aanbiddingbijeenkomst is nu over en het is tijd voor de Tweede Fase. Alles wat zich ooit verhief tegen Christus, moet nu verdoemd worden. De Katholieken delen zweepen uit en beginnen zichzelf te slaan (oké, de meesten doen niet meer dan snoep laten staan in de Vastentijd). De Pinksterlui schreeuwen naar Satan totdat hij zich terugtrekt achter het drumstel. De Baptisten verbranden een afbeelding van Pilates, samen met een aantal 18+ films.

Er ontbreekt slechts één ding aan dit plaatje: Volwassen overdenking. Er zou geen Christus zijn om voor te knielen als Zonde de wereld niet was binnengevallen. En waar zou de Gekruisigde zijn zonder Romeinen met hun vaardigheid in deze verschrikkelijke kunst? En wat blijft er over van Zijn opstanding zonder een Tegenstander om Zijn dood te garanderen?

Ik zou nu graag twee mededelingen willen doen. Sommigen zullen deze als kettters beschouwen, want ze zijn logisch; logica is, zoals we weten, de vijand van alle religies. Desondanks: 1) Aangezien er geen redding kan zijn zonder iets waarvan we gered moeten worden, is zonde noodzakelijk, en 2) Aangezien 'alles uit God is' – 2Korinthiërs 5:18 – en zonde bestaat, moet zonde dus uit God zijn.

Wacht even.

Zonde betekent 'het doel missen.' Mist God ooit het doel? Nee, nooit. Daarom zondigt God nooit. Dat kan Hij niet. Ik zeg niet dat God zondigt. Maar als het Gods bedoeling was dat zonde in het universum binnen kwam, dan heeft Hij niet het doel gemist toen het kwam. Hij zou alleen een zondaar zijn als het niet Zijn bedoeling was dat zonde kwam, terwijl het toch kwam.

Sommige religieuze mensen die dit proberen te lezen, zullen me er onterecht van beschuldigen dat ik van God een zondaar maak. Maar heb ik Hem zo genoemd? Niet één keer. Ik heb alleen maar gezegd dat zonde uit God moet zijn. Ik ben door logica tot deze conclusie gekomen, gebaseerd op de Schrift die zegt: 'alles is uit God.'

Ik ben een kampioen in het verantwoordelijk houden van God voor alles dat Zijn universum is binnengekomen. Anderen zouden liever zeggen: 'God is niet verantwoordelijk.' Wat een angstaanjagende doctrine – de onverantwoordelijkheid van God.

Maar wij vinden het prima.

Dus hoe deed zonde dan zijn intrede?

Door stiekemheid, leugen en bedrog, buiten Gods oorspronkelijke bedoeling om.

Ik neem aan dat je niet ziet wat je net gedaan hebt.

Doen we dat ooit?

Je hebt van God een zondaar gemaakt.

Dat zouden we nooit doen.

Je doet het indirect, door Satan soeverein te maken in zonde. Volgens jou was het nooit Gods bedoeling dat zonde Zijn universum zou bederven. Jouw onvermijdelijke conclusie is dat Satan Gods oorspronkelijke bedoeling verstoorde, waardoor God gedwongen werd tot Plan B. God heeft Zijn oorspronkelijke doel gemist en heeft genoeg genomen met minder. Dat is zonde.

We proberen alleen maar God te helpen om alle slechte dingen uit Zijn CV te verwijderen.

Dat weet ik, maar jullie zijn een public-relations-nachtmerrie. Door te proberen God te excuseren voor daden waarvan jullie het nut niet inzien, hebben jullie Hem van Zijn troon geschopt.

Hoe kun je dat nou zeggen?

Iedereen die probeert om God af te schermen van de gevolgen van Zijn eigen schepping, maakt Hem onwillekeurig – maar onvermijdelijk – tot een zondaar.

Kom je nu weer met logica aanzetten?

Ik verwacht niet dat je me kunt volgen. Ik doe dit voor mijn lezers, die nog steeds kunnen nadenken. Ik wil dat zij inzien dat iedereen, die probeert om God vrij te stellen van de verantwoordelijkheid voor zonde, uiteindelijk precies datgene van Hem maakt dat hij probeerde te vermijden.

En jij hebt een betere doctrine?

Luister. Mijn doctrine is dat God nog steeds bezig is met Plan A. Dit is de enige doctrine die Zijn goddelijkheid erkent. Er is geen noodplan bij de ware God; dat kan niet. Het was Gods bedoeling dat zonde zou komen, daarom zondigde Hij niet toen het kwam. Zonde moest de wereld binnenkomen, om zijn rol te spelen in de vervulling van Zijn bedoeling. Welke bedoeling? De openbaring van redding. Redding maakte van het begin af al deel uit van Zijn plan.

Bewijs het maar.

Openbaring 13:8 zegt dat het Lam geslacht was vanaf de grondlegging van de wereld.

Wij haten dat vers.

Dat weet ik. Jullie zouden willen dat het er niet was.

Nou, je wordt bedankt hoor, dat je dit naar voren brengt. Het verpest onze theologie.

Het is het tegenovergestelde van jullie theologie. Jullie zeggen dat de zonde van de mens God terug dwong naar Zijn tekentafel voor een noodplan: Christus. *Christus als een noodplan?* Hoe vernederend voor de Zoon van God. Maar dit is waar jullie leer van 'Adam verknalde alles' toe leidt. Maar Openbaring 13:8 bewijst dat het offer van Christus dateert van vóór Adams zonde. Hierdoor weten we dat God vanaf het begin opofferende liefde in Zijn hart had. Maar dit kan niet openbaar worden zonder menselijk falen. Christus was geen achteraf gedachte. Jezus was geen goed idee dat later kwam. Satan hoefde Gods hand niet te dwingen tot het ontwerp van Golgotha.

Beschuldig je ons er nou van dat wij Golgotha maken tot een resultaat van Gods reactie op Satan?

Ja.

Oké.

Noch het goede, noch God kan openbaar worden zonder tegenstand. Omdat er een tijd was waarin tegenstand niet voorkwam in het universum, moest God het scheppen. En dat deed Hij. 'Ik schep het kwaad,' zegt de HERE God. Dat staat in Jesaja 45:7. Wat is jullie antwoord op dit vers?

Wij hebben geen antwoord en dat weet je. We besteden al onze vrije tijd aan pogingen om het weg te redeneren.

Ja, en hoe meer jullie praten en proberen om God uit te leggen, hoe meer mensen Hem verachten. Dat komt doordat jullie redeneringen allemaal fout zijn. Jullie kunnen dit simpele vers niet geloven omdat jullie ten onrechte aannemen dat kwaad en zonde eeuwig zijn. En daardoor, door jullie schuld, geloven veel mensen in feite dat God, lang geleden, de controle over Zijn universum verloor en dat Hij sindsdien worstelt om nog te redden wat er te redden valt.

Wij hebben altijd invloed op de wereld willen hebben.

Nou, hartelijk gefeliciteerd. Door jullie schuld geloven mensen ten onrechte dat God zich moet haasten om de duivel bij te kunnen houden, rennend door het universum en hier en daar vuurtjes uittrappend, in de hoop dat Hij mensen kan overtuigen om Zijn oprechte poging tot redding aan te nemen, genaamd Golgotha. Daarom denken de meeste mensen dat God een idioot is en niet de moeite waard om serieus over na te denken – door jullie schuld.

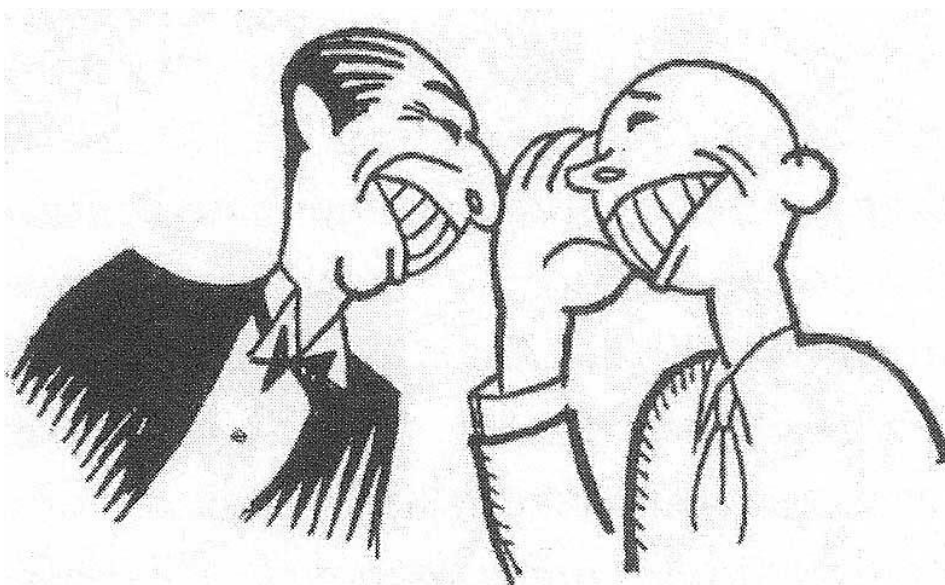
Je kwetst onze gevoelens.

Jullie lasteren God.

Is dat de reden waarom de wereld onze tv-uitzendingen wegzapt en onze kerken vermijdt?

Laat me raden.

Oeps. Ik moet er vandoor! Het is tijd voor de aanbiddingdienst!

Ha, Ha! God rent rond in het universum en probeert brandjes te blussen!

Gods programma in een notendop

Wat is de goddelijk aangewezen taak van zonde en kwaad? Eenvoudig gezegd is het de werking van contrast, tegenstelling. God maakte de schepping afhankelijk van contrast voor openbaring. De schepping kan het goede niet kennen zonder het kwaad; zij kan geen liefde kennen zonder haat; zij kan geen vriendschap kennen zonder vijandschap. En, zoals we zagen bij de prostituee in Simons huis, zij kan ook geen genade kennen zonder zonde.

Dit is het plan: Geef de hele schepping een beperkte ervaring met kwaad, haat, vijandschap en zonde. Dit en alleen maar dit, zal haar voorbereiden op een eeuwige waardering van het goede, liefde, vriendschap en genade – alles wat God is. Tijdelijk kwaad wordt geruild voor eeuwig goed. Eerlijk of niet?

Vervolgens wordt de hele schepping dit goede getoond in de handelingen van een Man, zo vol van liefde voor haar, dat Hij Zichzelf voor haar overgeeft tot een vernederende, onverdiende dood. Laat deze Man bloeden met zweepen, spijkers en speren. *Dan*, wanneer Hij zegt: 'Vader, vergeef hen,' beeft de hele schepping en valt stil. Geef Hem dat draaiboek in de tempel, onder een dadelpalm, in een boot; het werkt niet. Het werkt alleen als Hij naakt vastgespijkerd aan een paal hangt voor de ogen van Zijn moeder.

Met de liefde van God dusdanig tentoongesteld, sterft de Man met al onze fouten samengebonden op Zijn rug. Daarna wekt God Hem overwinnend op uit de dood, al onze misstappen blijven achter om ons nooit te veroordelen.

Op deze manier gerechtvaardigd en verheerlijkt, brengt deze Man uiteindelijk, door de aionen heen, de hele schepping aan Zijn voeten, waar zij de grootheid van God uitroept. Het boek van de Filippenzen verklaart dat in de naam van *deze* Man 'iedere knie zou buigen, hemelingen en aardse en onderaardse, en iedere tong zou belijden dat Jezus Christus Heer is, tot heerlijkheid van God, de Vader' (Filippenzen 2:10-11). Het boek van de Kolossenzen verklaart dat het bloed van deze Man, Jezus Christus, een kreunende schepping, de hele schepping, zal verzoenen en terugbrengen naar God (Kolossenzen 1:20).

Als dit doel volbracht is, gooit God de zweepen, spijkers en speren weg. Alle zonde en kwaad: verdwenen. Zo is het. De laatste vijand die God afschaft is de dood – dat zegt 1Korinthiërs 15:26. Omdat de dood de laatste vijand is, die wordt afgeschaft, zullen alle andere vijanden daarvoor al verdwenen zijn, inclusief zonde. Mijn excuses voor de pure logica hiervan.

Ik zal nooit luchtig doen over zonde. Relatief gesproken besef ik de verschrikkelijkheid van de tegenstand tegen God. Ik besef de verschrikkelijkheid van zonde. Alleen wanneer ik het vanuit het absolute gezichtspunt bekijk, zie ik er een hoger doel in, een doel dat ons geopenbaard wordt in de Schrift. Dit is het gezichtspunt dat ik verkies.

Zij, die zeggen dat zonde altijd zal voortduren, doen er luchtig over. De doctrine van eeuwige marteling is de doctrine van het eeuwig tolereren van zonde door God. Blijkbaar denkt God er zo luchtig over dat Hij de zonde voor eeuwig en altijd laat doorgaan. Het is de leer van eeuwige marteling, niet mijn leer, die luchtig doet over zonde. Ik geloof dat wanneer God klaar is met het gebruik van zonde, Hij hem zal verbannen uit Zijn universum. De Schrift, correct vertaald, bevestigt dit.

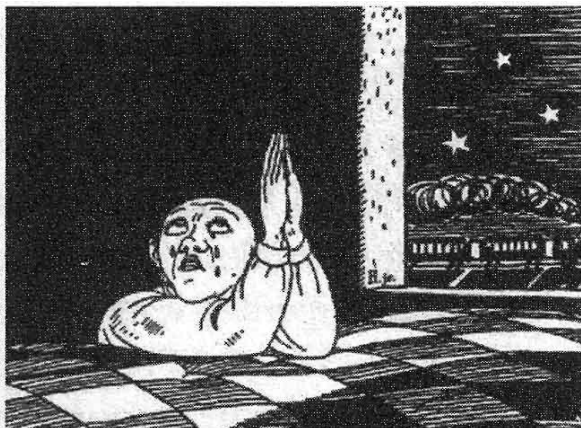
De doctrine die zonde tot in eeuwigheid laat rondhangen is de doctrine die hem behandelt als een chocoladekoekje.

Fouten door het ontwerp

Ben je gefrustreerd door je tekortkomingen? Voel je je veroordeeld? Kun je een slechte gewoonte niet overwinnen? Ik heb geweldig nieuws voor je: 'Maar wij hebben deze schat in aardewerken vaten, zodat zal blijken dat die overgrote kracht uit God is en niet uit ons' (2Korinthiërs 4:7).

Jouw nederige, zondigende vaatje is opzettelijk zo gemaakt. Wij zijn kleipotten door ontwerp, niet doordat we botsten met Gods bedoelingen voor ons. Laat deze openbaring een troost zijn voor de uitgeputte zelfverbeteraar. Plaats rust, Christelijke soldaat! Je faalt door ontwerp, niet omdat je een mislukking bent. God wil dat je volledig op de hoogte bent van de bron van jouw kracht en Hij kent vele manieren om dit voor elkaar te krijgen. Eén van deze is zonde.

Zouden sommigen van ons nu niet heel graag onze aardewerken jas willen uittrekken en tussen de stervelingen blijven wandelen? Onze zonden staan onze volmaakte wandel in de weg en dat bedroeft ons. Wat we niet begrijpen is dat een onvolmaakte wandel de hoofdgedachte is van dit leven. God stopt de schat van Zijn geest nu in aardewerken vaten om de vaten ervan te weerhouden dat zij zichzelf op een voetstuk zetten. Een volmaakte wandel is niet wat we nu nodig hebben. Wie zou met ons kunnen leven? Zouden we onszelf kunnen uitstaan? Nederigheid is een gezegend iets aan deze kant van de opstanding. Vaten op hoge planken staan klaar om voorover te vallen en te breken op harde vloeren. Trots is zwaar en staat bekend als iets dat vooraf gaat aan valpartijen. Kan het zo slecht zijn om hiervan verlost te zijn?

God zij dank voor de troost van fouten. Fouten herinneren ons aan onze kleistatus en voeren ons naar Christus. Als we eindelijk ophouden met het najagen van perfectie en deze aardewerken vaten accepteren, zullen we gelukkiger worden. Als we onszelf vergeten, zal vrede volgen. De blijde aanvaarding van onvolmaaktheid is het begin van een ontspannen ademhaling.

Zeg nou zelf, hoe kun je vrede hebben en tegelijkertijd jezelf kastijden? Dat kun je niet. Dat is de reden waarom niemand in een religie werkelijk gelukkig is. Mensen in een religie doen alsof ze gelukkig zijn omdat dat van hen verwacht wordt, maar ze zijn slechts één stap verwijderd van hun godheid teleurstellen en zijn gramschap ondergaan. Hoe gelukkig kunnen ze werkelijk zijn?

Ooit hoorde ik in een talkshow een filmster praten over ditzelfde onderwerp. De camera's negerend, richtte deze filmster zich tot het publiek en zei: 'Jullie zijn gelukkig. Jullie hebben geen idee hoe goed jullie het hebben. Jullie kijken hier naartoe en benijden mij. Maar ik voel me ellendig. Iedereen verwacht volmaaktheid van mij, altijd. Geniet van jullie onbekendheid, van jullie anonieme fouten. Jullie zijn gezegend.'

Dit zal ik nooit vergeten.

Kleine handjes in de speelgoedwinkel

Bevrijdingscommissies denken dat ze je een gunst bewijzen door je uit je beproevingen te bidden, bidden, bidden. Deze commissies floreren door jouw verlangen naar een probleemloos leven. 'Ik wil het antwoord op mijn probleem,' is tegenwoordig het honk dat deze commissies aan slag houdt. Ik dank God voor hun baanrecord van fouten. Wat de arme zoeker niet beseft is, dat het probleem het antwoord *is* en dat jezelf ontdoen van het probleem, vóór zijn tijd, rampzalig zou zijn.

Romeinen 8:35-37 zegt: "Wat zal ons scheiden van de liefde van Christus? Droefheid, of spanning, of vervolging, of honger, of naaktheid, of gevaar, of het zwaard? Zoals geschreven werd: 'Vanwege U worden wij de hele dag gedood, wij worden gerekend als slachtschapen.' Nee! In dit alles zijn wij meer dan overwinnend door Hem Die ons liefheeft."

Ik heb het woord 'In' met oranje gemerkt in mijn Bijbel, zo nadrukkelijk, dat het drie bladzijden verder nog doorlekt. Ben je bedroefd? Dat hoort niet bij een Christelijke wandel, dus we zullen een paar mensen bij elkaar roepen om je eruit te bidden. Heb je last van spanningen? Er moet iets mis zijn met je gebedsleven; heb je ooit een gebedskring geprobeerd? En hoe zit dat met die kwestie van vervolging? Je wordt alleen maar vervolgd als je iets verkeerd doet. Wat naaktheid betreft; je komt duidelijk geloof tekort. Als je meer geloof had, dan zou je God kunnen geloven voor het verstrekken van een dure merkjeans en de bestgeklede persoon in jouw kerk zijn. Dus waar wacht je op? Begin met overwinnen.

Maar, zijn wij overwinnend *uit* al deze dingen? Nee. Luister naar Paulus. Paulus zegt dat we *in* hen overwinnend zijn. Het zijn juist deze dingen die ons doen kijken naar Christus. Hij overwon, zodat wij dat niet hoefden te doen. Wij overwinnen niet door een probleemloos leven te bewandelen of door alles te krijgen wat we willen hebben. Wij overwinnen door naar Hem te kijken, Die voor ons zonde en dood overwon. 2Korinthiërs 12:10 zegt: 'Wanneer ik zwak ben, dan ben ik sterk.'

Ben je zwak? Dan ben je sterk. Lees het vers nog eens. Ben je zwak? Dan ben je sterk. Waarom probeer je een Super Christen te worden? Lees het vers nog eens. Zwak? Mooi, dan ben je sterk. Je bent er. *Hallo?* Je bent een succes.

De vloek van *President's Day*

Vroeger werkte ik bij de Amerikaanse Posterijen. Meestal was de hoeveelheid post handelbaar. Maar de dag na een vrije maandag, openen we de deur om postzakken opgestapeld te vinden tot aan onze sorteerrekken. Post is 365 dagen per jaar in beweging. Dus, terwijl postbodes thuis zitten met een feesthoedje op, wacht er een dubbele lading werk op hen op het postkantoor op dinsdagochtend. Het is een potentieel ontmoedigende situatie.

Je kent dit principe waarschijnlijk wel. Als een klus hanteerbaar lijkt, is het makkelijk om er in te springen en hem voor elkaar te krijgen. 'Dit lukt me wel,' zeg je en daar ga je. Iedereen houdt van een gezonde uitdaging. Maar als een klus onmogelijk lijkt, wil je er alleen maar met een kop koffie naar zitten staren.

In plaats van ons te inspireren, liet de werklading van na de feestdag ons inzakken. Het was moeilijker om aan een onmogelijke taak te beginnen dan aan één, waarvan we dachten dat we hem aankonden. Het eerste dat we altijd deden was natuurlijk een pot sterke koffie zetten.

Deze Posterijen analogie werkt maar tot hier. We konden niet lang naar de post blijven staren. Uiteindelijk moesten we hem naar de verkeerde postcode sturen. Maar als God een klus onmogelijk laat lijken, dan doet Hij dat niet om ons te inspireren. Hij doet het om ons te bevrijden van zelfvertrouwen, om ons een diepe zucht te laten slaken en om onze aandacht te richten op Hem. Als een postklus er ontmoedigend uitziet, dan voeren de Posterijen meer druk uit. Als een levensobstakel ons lijkt te vermorzelen, dan is de druk op dat punt eigenlijk van ons af (dat is het altijd, maar dat beseffen we bijna nooit zonder een crisis) en zegt God: 'Wat dacht je van *deze manier?*'

Menselijk onvermogen benadrukt goddelijke kracht

Een man vroeg me laatst: 'Hoe weet je dat de Bijbel het Woord van God is?'

'Het is voornamelijk een geloofskwestie,' zei ik. 'We geloven gewoon dat het zo is.'

'Ik denk dat het daar op neer komt,' zei hij.

'Maar het is meer dan dat,' vertelde ik hem. 'Als een mens de Bijbel had geschreven, dan had hij de mens beter doen uitkomen. De Bijbel is een vernederend verslag over de mensheid. In de Schrift zit de mens altijd op de bodem naar omhoog te kijken. Denk je dat mensen het op die manier zouden hebben opgeschreven?'

Wij zouden onszelf hebben voorgesteld in glanzend blauwe pakken, rijdend op olifantenruggen, met knallende zweepen.'

En dit meen ik uit de grond van mijn hart.

In de Bijbel brengt God mensen altijd in de problemen, zodat Hij hen uit de problemen kan helpen en Zijn kracht kan tonen. Jij zegt: 'Nee, Martin. God brengt mensen niet in de problemen. Mensen brengen zichzelf in de problemen.' Nou, die theorie werkt prima totdat je gaat nadenken over verslagen zoals die van het verharden van Farao's hart. En dat gaan we zo meteen doen. Maar eerst wil ik je laten zien hoe God er behagen in heeft om dingen menselijkerwijs onmogelijk te maken voordat Hij er mee aan de gang gaat.

Herinner je je het verhaal van de blinde man, die door Jezus werd genezen? Wat is het eerste dat de Heer doet? Hij spuugt op de grond, maakt modder en smeert vervolgens de modder op de ogen van de man. Daarna zegt Hij tegen de man dat hij zich moet gaan wassen in het water van Siloam. De man komt terug, lezend in *The Jerusalem Post*. Net wanneer je denkt dat God raar bezig is met dit modder gedoe, begin je je af te vragen: *Misschien wil God iets aantonen. Misschien is modder bovenop blindheid Gods manier van een probleem samenstellen.*

Kijk eens naar 1Koningen, hoofdstuk 18, toen Elia de profeten van de valse god Baäl uitdaagde tot een test, om te zien welke God de echte was. Elia en de profeten van Baäl zouden ieder een altaar bouwen. Ieder zou tot hun God bidden om vuur te zenden naar hun respectievelijke altaren. De God die vuur naar beneden deed komen zou de echte God zijn. De profeten van Baäl gingen als eersten van start.

Volgens vers 26 van dat hoofdstuk, riepen de profeten van Baäl "de naam van Baäl aan van de ochtend tot aan het middaguur, zeggende: 'O, Baäl, antwoord ons.' Maar er was geen stem te horen en niemand antwoordde. En zij sprongen op het altaar dat ze gemaakt hadden."

Geen Baäl. De beurt was aan Elia.

Let op het merkwaardige dat Elia met het altaar doet. Ik quote de verzen 33-35. Elia zei: 'Vul vier potten met water en giet het op het brandoffer en op het hout.' En hij zei: 'Doe het nog een keer,' en ze deden het nogmaals. En hij zei: 'Doe het voor de derde keer,' en ze deden het voor de derde maal. En het water stroomde rond het altaar en hij vulde ook de greppel met water.'

Met het nat maken van het altaar creëerde Elia, door de geest van God, een 'onmogelijke' situatie waarin God Zijn kracht zou tonen.

Maakt God sommige dingen onmogelijk voor je? Maakt God je leven kletsnat? En als je lijkt te herstellen, maakt Hij je dan voor de tweede keer kletsnat? En nog een derde keer?

Stroomt er water in de greppels van jouw leven? Sta je op het punt om je zwemkleding tevoorschijn te halen, om te gaan zitten en naar je onoverkomelijke problemen te staren? Goed zo. Hoe eerder je dat doet, hoe beter het met je zal aflopen. God heeft opzettelijk jouw leven bevochtigd met onmogelijkheden, om je aan het eind van jezelf te brengen. Het resultaat daarvan is dat je in een ontspanning houding zult zijn (plat op je rug, bijvoorbeeld, of op je gezicht) om Zijn nieuwe plan voor jouw leven te horen en te zien.

1Koningen 18:38-39 – 'Toen kwam het vuur van de HERE naar beneden en verteerde het brandoffer en het hout en de stenen en het stof en likte het water in de greppel op. En toen alle mensen het zagen, vielen ze op hun gezicht en ze zeiden: De HERE, Hij is God; de HERE, Hij is God.'
Wat geweldig om daar te zijn. Wat geweldig om dat te zeggen.

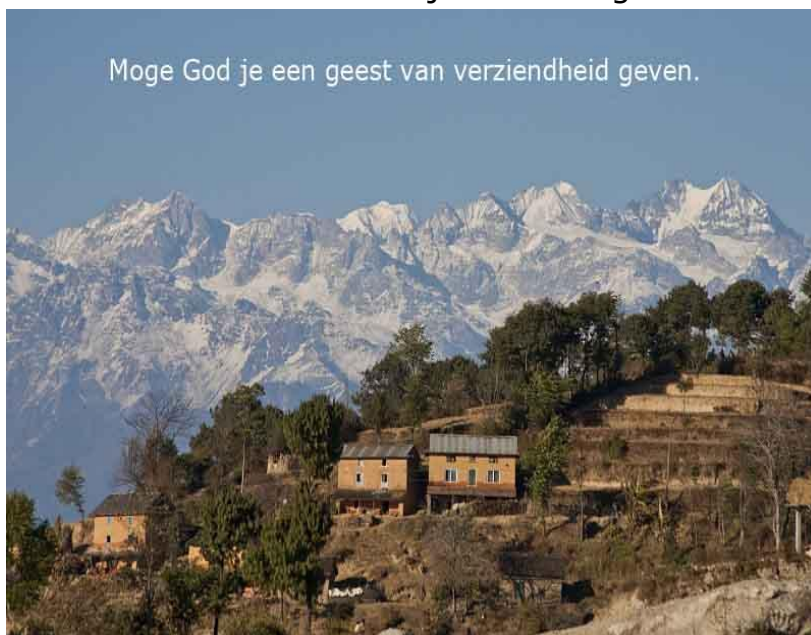

Voordeliger per dozijn

Over onmogelijke situaties gesproken; denk eens aan Israël. Is dit Gods uitverkoren volk? Op het eerste, tweede en derde gezicht blijkt het dat God het verkeerde volk heeft gekozen. Het is de ene beschamende vertoning na de andere met Israël.

Denk aan de broers van Jozef. Ze verkopen hun eigen broer (Jozef) als slaaf omdat ze jaloers zijn vanwege hun vaders voorkeur voor hem. Dan dopen ze Jozefs mantel in bloed en vertellen Jacob (Israël, hun vader) dat een wild beest hem heeft gedood. Wat een ongelooflijke zonde. En dit zijn de voorvaders van de beroemde stammen van Israël?

Maar jaren later, nadat Jozef groot geworden is in Egypte en door God gebruikt is om miljoenen te redden van een dodelijke hongersnood, zegt Jozef tot zijn broers (Genesis 50:20): 'En jullie, je hebt tegen mij kwaad bedacht; God heeft dat ten goede gedacht.' Daar heb je het. Het was Gods bedoeling dat deze zonen deden wat ze deden. Het was Zijn bedoeling dat ze zouden zondigen. Ik wed dat je deze boodschap nog nooit in de kerk hebt gehoord. Maar de apostel Paulus bevestigt de waarheid in Romeinen 11:8, het hele volk Israël als voorbeeld gebruikend, zeggend: 'God geeft hen (Israël) een geest van bedwelming.' Let op de tegenwoordige tijd: 'geeft'. God staat niet alleen maar toe dat Israël een geest van bedwelming heeft, zoals sommigen zeggen. En God staat ook niet toe te kijken hoe Satan het volk bedwelmt. Nee. Het is eerder zo dat God Zelf aan Israël een geest van bedwelming geeft. Waarom zou God dat in vredesnaam doen? Romeinen 11:11-12 geeft het antwoord: 'Door hun overtreding is de redding tot de heidenen gekomen... hun overtreding is de rijkdom van de wereld.' Door de zonde van de elf zonen werd een heel volk gered van een dodelijke hongersnood. Door de overtreding van het volk Israël is de redding naar jou en mij gekomen. Dus nu snap je waarom God soms de goddelijke alchemist wordt genoemd; Hij verandert de fouten van de mens in Zijn bedoelingen. De fouten van de mens *zijn* in

Moge God je een geest van verziendheid geven.

feite Zijn bedoelingen. Zodra je beseft dat God uiteindelijk het goede doet voortkomen uit kwaad en zonde, kun je het proces verdragen. Ik hoop dat God je een geest van verziendheid zal geven. Struikel niet over Gods methoden. Kijk vooruit naar de doelstellingen, die achter deze noodzakelijke processen liggen.

Door de zwakheid van Israël, vergroot God Zijn kracht in het buitenland. Als God tenslotte Israël zelf redt, zal Israël niet anders kunnen dan toekijken, huilen en Hem loven.

De zonen van Jacob zullen elkaar niet op de schouders slaan tijdens de inwijding van het koninkrijk. Israëls zonde is Gods goed. Lijkt het te mooi om waar te zijn? Romeinen 3:5 zegt het kort en bondig. Paulus, sprekend voor het volk Israël, zegt: 'Onze ongerechtigheid doet Gods rechtvaardigheid beter uitkomen.' Wat een vernederende zaak om aan de linkerkant van die vergelijking te staan. Maar dat is waar we staan, samen met Israël. God kan geen mensen redden, die niet eerst zondaars zijn. Raad eens aan welke kant van de vergelijking wij staan? (Hint: niet aan de kant van de redding.)

Gideon en de bananenmilkshake

Ik hou van het verhaal van Gideon in Richteren, hoofdstuk zeven. Gideon heeft een leger van 32.000 man. Dit zou meer dan voldoende zijn om de Midjanieten te verslaan. Jammer voor Gideon, maar het zijn er teveel. De Heer zegt tegen Gideon in vers 2: 'De manschappen die bij je zijn vind ik veel te veel om Midjan in handen te geven.'

Als ik Gideon was geweest, dan had ik misschien gevraagd: 'Sorry, Heer, maar bedoelt U niet dat er bij de *Midjanieten* teveel mensen zijn?'

Nee, dat bedoelt de Heer helemaal niet. Laten we Hem laten uitspreken: 'De manschappen die bij je zijn vind ik veel te veel om Midjan in handen te geven, anders zal Israël gaan opscheppen en zeggen: 'Door eigen kracht ben ik bevrijd.'

Hier is een duidelijk voorbeeld van het principe dat we besproken hebben. God is bezig om het onmogelijk te maken voor Gideon en Israël om deze veldslag te winnen. Het gevolg hiervan zal zijn dat de druk van Gideon en Israël af is en dat God de eer zal krijgen. Maar Gideon beseft dit niet onmiddellijk.

Het eerste dat God doet, in vers 3, is Gideon laten vertellen dat iedereen, die bang is, naar huis kan gaan. 22.000 eerlijke mannen steken hun hand op. Nu heeft Gideon nog maar 10.000 man over.

Oké, zal Gideon misschien hebben gedacht, ik denk dat ik de Midjanieten nog steeds een pak slaag kan geven met tienduizend krijgers.

Maar God is nog niet klaar. Vers 4: "Dan zegt de Heer tegen Gideon: 'Er zijn nog steeds teveel mensen; laat ze afdalen naar het water, dan zal Ik ze daar testen voor je. Van wie Ik tot jou zal zeggen 'deze gaat met jou mee,' die gaat met je mee en ieder van wie Ik tot je zeg 'deze gaat niet met jou mee,' die zal niet gaan!'"

Dit wordt met de minuut vreemder, zal Gideon misschien hebben gedacht. Maar goed, ik zal doen wat Hij zegt. Hoe slecht kan het worden?
Slecht.

Vers 5: "Dan laat hij de manschappen afdalen naar het water. En de Heer zegt tot Gideon: 'Al wie met zijn tong het water oplikt zoals een hond doet, die moet je apart zetten én al wie zich buigt om op zijn knieën te drinken!'"

Vers 6: "Het aantal van wie het oplikken met hun hand naar hun mond was driehonderd man; de rest van de mannen hebben zich gebogen om op hun knieën water te drinken."

Vers 7: "En de Heer zei tot Gideon: 'Met de 300 man die het hebben opgelikt zal Ik u bevrijden, Ik zal Midjan in jouw handen geven. De rest van de mannen kunnen gaan, ieder naar zijn huis.'"

Dus daar stond Gideon, met de handen op de heupen, toe te kijken hoe 300 slobberende idioten door het water waadden. *Dit is belachelijk*, zal Gideon waarschijnlijk hebben gedacht. *Ik begon met 32.000 krijgers en nu heb ik 300 malloten. Maar weet je, dit is zó belachelijk dat het waarschijnlijk zal werken. Ha! Ik kan nauwelijks wachten om te zien hoe God dit klaar gaat spelen. Dat zal me een mooie vertoning worden. Het enige dat ik weet is dat het voor mij voorbij is. Over en uit.*

Toen Gideons leger uitgedund was van 32.000 man naar 10.000 man, was hij bezorgd. Maar hij was nog steeds zijn kracht aan het inschatten, had nog steeds vertrouwen, was nog steeds strijdlustig. Nu zijn leger is uitgedund van 10.000 man naar 300 man, zie ik Gideon in gedachten in het kamp, schommelend in een hangmat met een bananenmilkshake, starend naar de sterren. 'Kom naar de strijd morgen,' zegt hij tegen een hulpjongen, die langs zijn boom loopt. 'Het wordt een vertoning om nooit te vergeten, al weet ik niet precies hoe.'

'Maar Gideon,' zegt de knaap, 'je hebt maar 300 man.'

'Ik weet het. Waarschijnlijk nog te veel. Ik zou me beter voelen met een half dozijn. Ach nou ja, zo gaat dat, knul. Haal nog es een banaan voor me, wil je?'

En dit is wat er de volgende dag gebeurde: "Gideon deelt de 300 man in drie kopgroepen; hij geeft hun allen ramshoorns in de hand en lege kruiken, met fakkels onder in de kruiken. Hij zegt tot hen: 'Kijk naar mij en doe mij na. Als ik aan de rand van het legerkamp ben gekomen, doe dan wat ik doe. Als ik en degenen die met mij zijn op de ramshoorns blazen, dan doen jullie hetzelfde rondom het legerkamp. En jullie zeggen: 'Voor de Heer en voor Gideon.'"

"Gideon komt met de honderd mannen die bij hem zijn aan de rand van het legerkamp, aan het begin van de middelste nachtwake, net wanneer ze de wachters hebben opgesteld. Dan blazen ze op de ramshoorns en slaan de kruiken, die ze in hun hand hebben, stuk. Ook de drie kopgroepen blazen op de ramshoorns en breken de kruiken, houden met hun linkerhand de fakkels vast en met hun rechterhand de ramshoorns om te blazen, en ze roepen: 'Te zwaard voor de Heer en voor Gideon!' Ze blijven ieder op zijn plaats staan rondom het legerkamp en heel het legerkamp begint te rennen en te schreeuwen, terwijl ze vluchten. Terwijl de 300 blijven blazen op de ramshoorns, richt de Heer ieders zwaard in heel het legerkamp tegen zijn naaste; het legerkamp vlucht tot bij Bet Sjita naar Tserera, tot aan de oever van Aveel Mechola, bij Tabat."

Als er iets is dat ik niet kan uitstaan, dan is het wel vluchten tot bij Bet Sjita naar Tserera. En wat nog veel ergerlijker is, is vluchten tot aan de oever van Aveel Mechola, bij Tabat. Tot aan Tabat is meer dan ik meestal kan verdragen. Hoe beschamend voor de Midjanieten. Hoe geweldig vernederend voor Gideon. Hoe verheerlijkend voor God.

Abraham dacht aan zijn lichaam. Stom, stom.

Laten we het over Abraham hebben. God belooft hem een zoon. Dit geeft Abraham de kriebels, want dit is alles wat Abraham wil. Iedere Bijbelman wilde een zoon.

Dus Abraham probeert en probeert, wacht en wacht. Geen zoon. Lees het allemaal in Genesis, hoofdstukken 15-18 en 21 en in Romeinen, hoofdstuk 4.

Sarah vindt het rot dat ze niet zwanger wordt, niet dat het haar schuld is. Maar Sarah zegt tegen Abraham dat hij haar dienstmeid Hagar moet 'nemen'. Abraham haat het idee, natuurlijk, maar een man moet doen wat hij doen moet.

Negen maanden later wordt Ismaël geboren. In gedachten zie ik Abraham sigaren ronddelen. Maar Sarah rookt niet en ze is niet erg gelukkig met hoe de zaken zich ontwikkeld hebben. Maar ze doet alsof voor Abraham en de gasten. Abraham zegt: 'Hier is het beloofde zaad!'

God zegt: 'Nou nee, Abraham. Deze werd verwekt door *jouw* kracht. Je zult nog een zoon krijgen, maar door Mijn kracht.'

Oh.

Het is verleidelijk om hier door God gefrustreerd te raken, je afvragend waarom Hij kiest voor deze omslachtige beproeving terwijl Hij net zo goed (beter, eigenlijk) het beloofde zaad de eerste keer had kunnen leveren. Maar, je weet het nog wel: God maakt de dingen altijd eerst menselijk onmogelijk, zodat Hij een situatie kan creëren om later mee verder te gaan. Dat is ook de reden waarom je nu een zondaar bent. Waarom word je niet gewoon volmaakt geschapen, zodat het vernederende zondegedeelte kan worden overgeslagen? Het is eigenlijk heel simpel. Het is omdat je later niet in staat zult zijn om van volmaaktheid te genieten, als je nu geen zondaar bent geweest. Iedereen wil gelukkig zijn in de hemel. Dat is normaal. Maar iedereen wil ook hier beneden de zonde vervloeken.

Wat deze lieden niet beseffen is dat hun geluk daar afhankelijk is van hun ellende hier. De vreugde van de volmaaktheid steunt op het verdriet van het missen van het aardse doel. Echt waar, God doet deze zondezaak jou niet *aan*, Hij doet het *voor* jou. Dit onvolmaakte leven van jou is een dubieuze gunst.

"Denk er nu maar aan hoe gelukkig we zullen worden in de hemel."

Een verontruste lezer maakt luidkeels bezwaren. Het is Maarten: 'Waarom vermaant God ons dan om het goede te doen?'

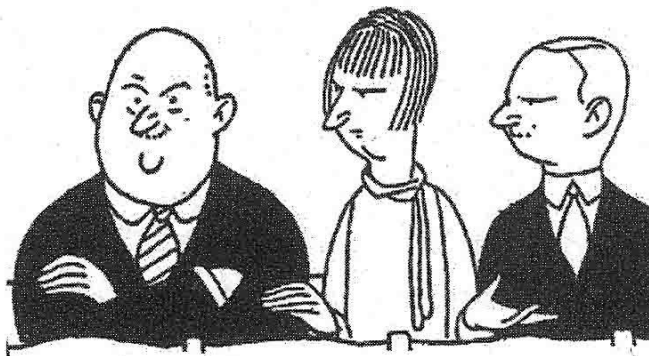
Antwoord: Je moet weten wat het goede is, Maarten. Er moet een norm zijn. Hoe zul je weten dat je tekortgeschoten bent, als er geen norm is? Hoe zul je weten hoe rechtvaardig God werkelijk is? Hoe zul je weten wanneer je volmaakt bent? Ik denk dat je aanneemt dat God je vermaant om je te testen, om te kijken wat je zult gaan doen. Je denkt misschien dat God deze vermaningen naar voren brengt als een uitdaging, zodat je indruk op Hem kunt maken met je prestaties.

Maar dat is niet zo, Maarten. Dit draait niet om jou; dit draait om God. Beschouw Schriftuurlijke vermaningen als een canvas waarop God een meesterwerk wil schilderen. Deze vermaningen zijn God, Die Zichzelf een gelegenheid geeft om de wereld te tonen wat Hij kan doen door jou. Wat een verschil tussen dit en jij, die een gelegenheid krijgt om de wereld te tonen wat jij voor God kunt doen. Als je nog steeds religieuze botten in je lijf hebt, dan zal wat ik zojuist besproken heb een eind maken aan je opgeblazenheid. En zo te zien verlies je een pond lucht per minuut. Maar wanneer de geest deze zaak aanraakt, zul je opgewonden raken. Want hoe goed zal het voelen als je eindelijk beseft dat je niet hoeft te leven zoals Jezus, maar dat het eerder de bedoeling is dat Jezus Zijn leven leeft door jou? Wat een verschil. Dit wonder zal zich voltrekken volgens Gods timing, niet de jouwe.

Wil je Schriftuurlijk bewijs? Goed. Filippenzen 2:13 zegt: 'Want God is het Die in jullie zowel het willen als het werken bewerkt, ten behoeve van Zijn welbehagen.' Zie je wel? Dit is voor Gods welbehagen, niet het jouwe. En dat is niet het enige, want Hij is Degene Die jou bewerkt, zodat je doet wat Hij wil.

Moeilijk te verteren? Dan zal Jesaja 26:12 ronduit schokkend voor je zijn: 'Heer, Uw rechtspraak is vrede voor ons, want ook al ónze daden hebt Gij voor ons verricht.' Dus wat heb jij eraan? Ongelooflijk, maar waar, jij zult de beloning krijgen voor het goede werk. Zo genadig is God. Jij krijgt de beloning voor werk dat Hij door jou gedaan heeft.

God zal je volmaakt maken, Maarten, maar nu nog niet. Houd moed. God zal een paar wonderlijke dingen in jou doen, om te voorkomen dat je totaal ontmoedigd raakt, maar ik garandeer je dat Hij niet alles zal doen. Er zal iets in je leven zijn waar je niet vanaf zult komen tot aan de opstanding. Er zal een slechte gewoonte zijn – dat garandeer ik je – die je zal dwarszitten tot aan het graf. Is dat omdat je slecht bent of omdat je geen wilskracht hebt? Nee. Stop met jezelf te veroordelen. Het is omdat God nog niet wil dat je daar vanaf komt. Zodra je er mee stopt om van je probleem een drama te maken, zul je op de weg naar vrede zijn. Jouw probleem is geen plaag; het is een noodzakelijk bestanddeel van een aardewerken vat. Je vecht tegen God, Maarten; geen wonder dat je zo moe bent.

"Jullie zijn toch niet serieus van mening dat je jezelf niet hoeft te veroordelen, of wel?"

Herinner je je nog 2Korinthiërs 4:7? 'Maar wij hebben deze schat in aardewerken vaten, zodat zal blijken dat die overgrote kracht uit God is en niet uit ons.' Aardewerken vaten zijn zondigende vaten. God is nog steeds bezig met Plan A, Maarten, en jij ook. Hier is een vers dat je in de kerk nooit zult horen: Jesaja schrijft in Jesaja 63:17 - 'Heer, waarom doet U ons afdwalen van Uw wegen?

Waarom verhardt U ons hart, zodat wij U niet vrezen?' Wil je het antwoord? Het is omdat *het de bedoeling is* dat we nu onvolmaakt wandelen. Denk je niet dat God ons zondeloos zou kunnen maken als Hij dat wilde? Hij is God, God nog an toe. Hij kan alles doen wat Hij wil. Dat we niet volmaakt zijn zou ons moeten overtuigen dat God ons (nog) niet zo wil en dat Hij een bedoeling heeft met onze onvolmaaktheid. Ga zitten en denk na, Maarten: de enige manier waardoor je kunt genieten van een volmaakte eeuwigheid, is door hier beneden onvolmaakt te zijn.

Er klinkt geroep van iemand anders in het publiek: *Hé! Eindelijk iets waar ik met mijn verstand bij kan!*

Helemaal mee eens.

Allemaal: Denken jullie niet dat Abraham en Sarah enorme druk voelden om het beloofde zaad te produceren? Dat is wel duidelijk, want daarom zei Sarah tegen Abraham dat hij seks moest hebben met haar dienstmeid.

Abraham en Sarah waren in een stemming van: 'We gaan alles uitproberen.' Maar, zoals ik al zei, - en zoals de Schrift overal bewijst - God heeft er behagen in om te wachten totdat de mens zijn bronnen heeft uitgeput voordat Hij hem laat zien Wie er werkelijk de leiding heeft.

Jesaja 64:4 verzekert ons dat God werkt voor hen die wachten. Ik geloof dat het omgekeerde ook waar is; dat God wacht op hen die werken. Als de mens eindelijk zegt: 'Nou, dat was het dan, ik kan niet meer. Ik kap ermee,' *dan* komt God in beweging. Het enige dat de mens dan nog hoeft te doen is in verwondering genieten van het nieuwe plan van aanpak. Psalm 46:11 vermeldt het heel simpel en in hedendaagse termen: 'Geef het op en weet dat Ik God ben.'

Hé. Dat kan ik wel.

Dus Abraham wacht nog wat langer. Sarah is nu zo oud dat ze haar abonnement op *Libelle* heeft opgezegd. Ondanks dat ik medelijden heb met Abraham, vind ik het leuk wat de Schrift vervolgens over hem zegt: 'Hij merkte dat zijn lichaam al verstorven was.' Dat staat in Romeinen 4:19. Tenslotte is Abraham al honderd jaar oud.

In gedachten zie ik Abraham voor een spiegel staan, zijn lichaam bestuderend. Hij bekijkt het van boven en van onder. Hij draait zijn hoofd naar links, hij draait het naar rechts. Ik vind het vermakelijk om me Abraham zo voor te stellen. Maar ik denk niet dat Abraham een spiegel nodig had om 'zijn lichaam te bestuderen' op de manier zoals de Schrift die beschrijft. Als Abraham in die dagen lustgevoelens had voor Sarah, dan dacht hij aan haar tarwekoekjes.

Abraham keert zich langzaam van de spiegel af. Hij kleedt zich aan en gaat een lange wandeling maken. Na een kilometer voelt hij zich wat beter. Na twee kilometer voelt hij zich veel beter. De druk valt van zijn schouders. Hij is er klaar mee. Abraham is eindelijk in een 'Ik geef het op' stemming. Dit is precies waar God hem wil hebben. Hij heeft geen trucjes meer in zijn mouw, deze Abraham. Maar een mouw zonder trucjes is de gelukkigste soort mouw die ik ken. Hij wappert makkelijker in de wind en zwaait makkelijker heen en weer als je wandelt.

Wat er vervolgens gebeurt doet iedereen perplex staan, met name Abraham en Sarah. Nadat hij de magie van de romantiek allang had opgegeven, voelt Abraham op een dag een zekere aandrang. Het begint te prikkelen in zijn tenen en gaat dan omhoog. Nou, je hebt misschien zo je eigen ideeën over wat Romeinen 4:20 bedoelt, als het zegt dat Abraham werd 'versterkt.' Het enige dat ik wil zeggen is dat het Griekse woord hier *endunamoo* is en dat de verbindende elementen zijn: 'STERK-WORDEN'. Laten we zeggen dat Viagra niets van God moet hebben. Laten we zeggen dat Abraham plotseling denkt aan iets anders dan Sarahs culinaire vaardigheden.

Abraham en Sarah hebben een kind. Een wonderbaby? Dat is nog zacht uitgedrukt. Ze noemen het kind 'Izaäk', dat 'lachen' betekent. Iedereen lacht als Izaäk geboren wordt. Maar het is geen lachen in de betekenis van 'Hé, wat grappig,' maar van 'Kun je geloven dat dit werkelijk gebeurd is?' Het is lachen op de manier van je hoofd schudden, je tulband afdoen en over je wenkbrauwen wrijven.

Het is het soort lachen dat je huilend en God dankend naar bed stuurt. Het soort lachen dat je nooit meer doet vertrouwen op spiegels, dat je nooit meer overweldigd laat worden door de 'feiten.'

Er werden dit keer geen sigaren rondgedeeld, voor het geval ik dit nog niet gezegd had. Er waren geen sigaren omdat dit geen mensenwerk was. Het was geen tijd voor schouderklopjes en felicitaties; die tijd was al lang voorbij. God had gewacht totdat de mensen klaar waren voordat Hij het werk oppakte. Door het op deze manier te doen, laat God voor de mensen niets anders over dan te genieten van het nieuwe proces, applaudisseren en Hem loven.

Hé. Dat kan *ik* ook.

Wie verhardde Farao's hart?

Ik vertel de mensen altijd dat God Farao's hart verhardde. Ik denk dat ik nogal gulzig ben als het om straf gaat. Maar je hoeft geen genie te zijn om te weten dat God Farao's hart verhardde en dat is misschien de reden dat ik de koe zo drastisch bij de horens pakte. Exodus 4:21 laat God zeggen: 'Ik zal Farao's hart verharden.' Om er zeker van te zijn dat het ons niet zal ontgaan, herhaalt God dit gezegde het hele verslag door. Vervolgens brengt Paulus het thuis in Romeinen 9:17-18 om er zeker van te zijn dat niemand het vergeet:

"Want de Schrift zegt tegen de Farao: 'Juist hiertoe heb Ik u verwekt: dat Ik in u Mijn kracht bewijzen zou, en dat Mijn Naam verkondigd zou worden op de hele aarde.' Dus Hij ontfermt Zich over wie Hij wil, en Hij verhardt wie Hij wil."

En *nog steeds* geloven mensen het niet.

Ooit had ik de volgende conversatie met een Christelijke kennis: 'Wie verhardde volgens jou Farao's hart?', vroeg ik aan de kennis.

'Farao verhardde zijn eigen hart,' zei de kennis.

'Maar zelfs nog vóórdát Mozes naar Egypte ging, zei God in Exodus 4:21 dat *Hij* het hart van Farao zou verharden.'

'Farao's hart was al voldoende verhard,' zei de kennis.

'Maar God zegt in Exodus 4:21 dat *Hij* het hart van Farao zou verharden,' zei ik.

'Farao had een vrije wil en verhardde zijn *eigen* hart,' zei de kennis.

'Maar God zegt in Exodus 4:21 dat *Hij* het hart van Farao zou verharden,' zei ik.

'Jij zit vast en zeker bij een sekte,' zei de kennis.

Andere mensen van die naam zeggen soms: 'Maar Martin, God zou nooit opzettelijk iemands hart verharden tegen zijn of haar wil en het kan ons niks schelen wat de Schrift zegt.'

Dit antwoord spreekt boekdelen! Steeds als ik mensen ontmoet die zo standvastig zijn in dergelijk ongeloof, ga ik door en geef ik ze nog veel meer Bijbelteksten om ze nog verder in verwarring te brengen. Ik geef ze Psalm 105:25, dat zegt: 'Hij veranderde hun hart, zodat zij Zijn volk haatten.'

Dit slaat op God, Die de harten van de Egyptenaren veranderde, zodat zij de Israëlieten gingen haten. Hierna zeggen mijn weldra-ex-kennissen meestal: 'Martin, vertel je ons nu dat God ervoor zorgt dat mensen andere mensen gaan haten?', waarop ik doorgaans antwoord: 'Nee, Psalm 105:25 vertelt je dat.'

Voordat ik weer terugkeer naar Egypte, wil ik Jesaja 63:17 nog weer even naar voren halen. Ik heb het al eerder genoemd, maar misschien dacht je dat het een drukfout was. Of het *is* een drukfout, óf het zijn belangrijke, Schriftuurlijke waarheden, die we niet onder ogen zien. Ik neig naar het laatste. In 63:17 van zijn profetie, zegt Jesaja: 'Heer, waarom doet U ons afdwalen van Uw wegen? Waarom verhardt U ons hart, zodat wij U niet vrezen?' De orthodoxie heeft hierop geen antwoord. *God doet mensen afdwalen?* Je zou die Jesaja het liefst willen stenigen wegens Godslastering (of op zijn minst hem uit het kerkbestuur schoppen) totdat je een tweede getuigenis ontdekt van Paulus, die in Romeinen 11:8 schrijft: 'God geeft hen (Israël) een geest van bedwelming.'

Wat deze twee heren doen is mij ondersteunen in wat ik je al verteld heb, dat God zonde gebruikt als decor voor redding. Het zou je kunnen helpen als je mij het struikelblok laat wegnemen (de algemene veronderstelling) dat God zondigt door deze mensen te laten zondigen. Dat doet Hij niet. Het mooie van deze zaak is hoe God mensen kan laten zondigen zonder Zelf te zondigen. Hij zondigt niet door mensen te laten zondigen omdat het zondigen volledig onderdeel uitmaakt van Zijn plan.

Houd je fles zonnebrandolie bij de hand en ga nu met mij mee terug naar Egypte. Ik wil deze Faraoknaap een bezoekje brengen.

Farao niet plaaggeoriënteerd

De reden waarom God Farao's hart verhardde wordt duidelijk vermeld in Romeinen 9:17. Ik citeerde het al eerder, maar ik zal het nog een keer doen: 'Juist hiertoe heb Ik u verwekt: *dat Ik in u Mijn kracht bewijzen zou, en dat Mijn Naam verkondigd zou worden over de hele Aarde.*'

God wil dat Zijn kracht en naam bekend worden over heel de Aarde en de Tien Plagen en de geweldige Exodus zullen tot dat doel leiden. God wil dat Israël duizenden jaren lang zal zingen over een wonderlijke verlossing uit Egypte en een gediensstige Farao past niet in dit schema. Jammer genoeg heeft deze Farao erg weinig ruggengraat. Farao haat bijvoorbeeld insecten. Hij kan het vooral niet uitstaan dat geen van zijn magiërs de vliegenvanger heeft uitgevonden. Als de plaag van de insecten komt, staat Farao op het punt om toe te geven. Hoe zit het met kikkers? Als er iets is waar Farao een grotere hekel aan heeft dan vliegen, dan zijn het wel kikkers.

Farao: Waar is mijn scheerkom?

Farina: De krantenjongen zag hem door de Gizastraat springen.

Farao: Heb ik je ooit verteld hoezeer ik kikkers haat?

En hoe zit het met rivieren die in bloed veranderen? Als er iets is dat Farao gekker maakt dan vliegen en kikkers, dan dit wel.

Bouwopzichter/vismaatje: Nog iets gevangen vandaag, Farao?

Farao: Ja. Drie rode bloedlichaampjes, twee haarvaten en een bloedklon-
ter. Moet jij niet ergens een piramide bouwen?

Na de eerste plaag staat Farao klaar om de Israëlieten uit te zwaai-
en. Hetzelfde met elke volgende plaag. Lees zelf het verslag in Exodus,
hoofdstuk 7 tot en met 12. Het is bijna vermakelijk. Na elke plaag stort
Farao in en besluit hij dat de Israëlieten mogen gaan. Dit ondersteunt wat
ik je al eerder vertelde, dat Farao zwak was. Maar dan, net wanneer de
Israëlieten de riemen van hun rukzakken hebben vastgesnoerd, verhardt
God Farao's hart en Farao verandert van gedachten. Natuurlijk is Farao
zich er niet bewust van dat hij van buiten daartoe gedwongen wordt.

Farina: Ik wou dat je die Israëlieten liet gaan. Die golfbalgrote builen ma-
ken me er niet mooier op.

Farao: Hm. Ik zou die op je neus driehonderd meter ver kunnen slaan met
tegenwind. Ik heb genoeg van die plagen. Alleen God weet wat er nog meer komt.
Ik laat die lastpakken gaan.

Farina: Nu spreek je klare taal.

Farao: Hé, de builen zijn weg! Ik denk dat ik toch nog maar... een minuutje
wacht. Ik krijg zo'n raar gevoel in mijn hartstreek.

Farina: Ik zei toch dat je die roomkaas niet moest eten.

Farao: Nee, dat is het niet. ik word van binnen helemaal overspoeld. Ik
word kwaad op Mozes, die denkt dat hij hier zomaar binnen kan lopen om mij te
vertellen wat ik moet doen. Wie denkt hij wel dat hij is? En wie is die God van
hem? Ik ga me steeds kwader maken.

Farina: Alsjeblieft, Farao. Je zei dat je zou ...

Farao: Ha! Als deze woestijnratten denken dat ze *Farao* kunnen vertellen
wat hij moet doen...

Farina: Daar gaan we weer. (Even terzijde tegen de lezer:) 'Hij was altijd
zo meegaand.'

Zoals ik net heb laten zien, mensen wringen zich in de meest obsce-
ne bochten, om te proberen aan te tonen dat Farao koppig werd uit eigen
vrije wil en zijn eigen hart verhardde. Maar de eerlijke lezer, ongehinderd
door orthodoxie en in staat om zelf na te denken, zal de feiten onder ogen
zien: God zorgde ervoor dat Farao Zijn geopenbaarde wil weerstond, zo-
dat hij Zijn verborgen bedoeling zou uitvoeren.

Ik denk dat ik het probleem hier wel begrijp. Als je denkt dat Farao
voor eeuwig in de orthodoxe versie van de hel belandt, dan zul je het
moeilijk hebben om Gods verantwoordelijkheid hiervoor te accepteren. En
toch zou God er verantwoordelijk voor zijn als Farao stierf in zijn, door
God opgelegde, verharding.

Maar als Farao (1) slechts een tijdelijk vat van oneer is, door God gemaakt als een zwaard om Zijn kracht te openbaren – Romeinen 9:17-21; (2) wordt neergeslagen aan het eind van dit werk – Romeinen 9:22; (3) voor de Grote Witte Troon wordt gebracht na het Duizendjarig Rijk – Openbaring 20:5; (4) daar geoordeeld wordt voor zijn daden – Openbaring 20:12; (5) wordt geworpen in de poel van vuur, die de tweede dood is – Openbaring 20:14; (6) verlost wordt van de tweede dood wanneer de dood is afgeschaft – 1Korinthiërs 15:26; (7) na lange tijd een deel wordt van het 'alles in allen' waartoe God voorbestemd is – 1Korinthiërs 15:28; (8) een deel wordt van 'de hele mensheid' waarvan God de Redder is – 1Timotheüs 4:10; dan (1) zal het kruis van Jezus Christus uiteindelijk toch behoorlijk krachtig blijken te zijn – Kolossenzen 1:20; (2) zal God een genie blijken te zijn voor het gebruiken van Farao tot het vergroten van Zijn genade – Romeinen 11:32; (3) zal Farao tenslotte nergens over klagen omdat hij voor altijd bij God zal zijn – Filippienzen 2:10; en (4) omdat God dit met Farao kan doen, kun je met een gerust hart de begrafenissen van hedendaagse ongelovigen bijwonen – Filippienzen 4:6-7.

Nogmaals contrast...

Blijf lezen in dit boek totdat je gefundeerd bent op het principe van contrast. Als God met mensen werkt, gebruikt Hij altijd contrast. Laat dit tot je doordringen en de intrede van zonde en kwaad in Gods universum wordt begrijpelijk. Laat dit tot je doordringen en je zult altijd vooruit kijken. Geduld zal paniek vervangen als je dit gaat beseffen en je zult snappen wat God van plan is.

Denk na over Gods gebruik van contrast en de goddelijke orde ervan:

- Eerst zonde, dan genade (Romeinen 5:20-21).
- Eerst verlorenheid, dan redding (Lucas 19:10).
- Eerst dood, dan leven (1Korinthiërs 15:36).
- Eerst duisternis, dan licht (1Petrus 2:9).
- Eerst ongehoorzaamheid, dan gehoorzaamheid (Romeinen 5:19).
- Eerst het ziele, dan het geestelijke (1Korinthiërs 15:44).
- Eerst vergankelijkheid, dan onvergankelijkheid (1Korinthiërs 15:42).
- Eerst oneer, dan heerlijkheid (1Korinthiërs 15:43).
- Eerst zwakheid, dan kracht (1Korinthiërs 15:43).

Merk op dat de schande van de eerste de heerlijkheid van de laatste omlijst. Vergeet dat nooit. En dit ook niet: Zonder de eerste *is* er geen laatste. Die ervaring kennen we allemaal.

Lezer: Genade gaat mijn verstand te boven.

Martin: Alleen maar vanwege alle slechte dingen die je hebt gedaan.

Lezer: Ik hou van de lenteson. De lenteson laat mijn hart dansen.

Martin: Bedank de lange winter daarvoor en Gods gebruik van wolken.

Lezer: Kun je je voorstellen hoezeer Maria en Martha in de wolken waren toen Lazarus, hun broer, uit het graf tevoorschijn kwam?

Martin: Nou, ontbinding stond er bij en keek er naar.

Lezer: Mijn moeder stierf vorig jaar en ik mis haar nog steeds.

Martin: Deze tijdelijke pijn bereidt je voor op eindeloze vreugde wanneer je haar weer terugziet.

Lezer: Ik durf te wedden dat jij helemaal uit je dak gaat van je vrijheid in Christus.

Martin: Ja, en er zijn vele priesters die ik daarvoor hartelijk zou willen bedanken, omdat ze dit voor mij mogelijk gemaakt hebben.

Lezer: Adam heeft er wel een zootje van gemaakt in de Hof van Eden.

Martin: Hij bouwde het podium voor wat Christus deed op Golgotha.

Lezer: Ik ben 's morgens soms zo moe dat ik nauwelijks uit bed kan komen.

Martin: Bedenk hoe goed je je zult voelen in je nieuwe lichaam, wanneer er geen zwaartekracht meer is.

Lezer: Wil je nu beweren dat zelfs *zwaartekracht* me voorbereidt op eindeloze zegeningen?

Martin: Ja. Het is een ander, tijdelijk ongemak.

Lezer: Wordt er in de hemel belasting geheven?

Martin: Nee.

Lezer: Zeg maar niets meer!

Wat voor zin heeft het dan om de corruptie te vervloeken? Om de duisternis, de dood, het geploeter, de moeite en de schande te verachten? Om aan de zonde te wanhopen? Om te veroordelen wat de prijs betaalt voor onze toekomstige vreugde en geluk?

Je kunt genade en goedheid niet kennen zonder zonde en kwaad. Dat kun je *niet*.

En nu weet je het dus.

De derde slag

Het zal je helpen te herinneren wat we eerder al besproken hebben, dat God eens de donkere kant van deze contrasten zal wegdoen. Ziekte, dood, zonde en kwaad zullen hun plicht doen en daarna vertrekken. Dit is het tegenovergestelde van wat religie je heeft verteld. Volgens religie, de Christelijke religie inbegrepen, zal er altijd een borrelende ketel van kwaad, zonde en dood zijn om de schoonheid van Gods universum te bederven. Als het niet voor mensen uit hun eigen kamp is, dan wel voor anderen.

Wauw!

Deze nachtmerrieachtige theorie is het resultaat van verkeerd vertaalde Schrift, geliefd bij hen wier harten zijn verhard. Maar dit is de reden waarom normaal gesproken verstandige mensen Gods verantwoordelijkheid voor zonde en kwaad afwijzen. Dit is waarom de Christenheid een blijkbaar kapot universum aan de voeten van de duivel legt; ze denken dat zonde en dood eeuwig zijn. Aldus misleid, hebben ze schaamteloos geprobeerd om God te helpen door slechte dingen van Zijn CV te verwijderen. God heeft die hulp niet nodig. Door 'een lans te breken' voor God hebben ze in plaats daarvan Zijn troon gebroken. In plaats van dat ze zonde en kwaad zien als de Eerste Acte van een meesterwerk, hebben ze het gordijn te snel laten zakken waardoor een wanordelijk universum buiten Zijn bereik komt te liggen.

Nee. Kwaad, zonde en dood als eindeloos beschouwen is hen be-roven van hun doel in het openbaren van God. Van welk doel? Ik vind het niet erg om het nogmaals te herhalen: Dat God 'alles in allen' zal zijn (1Korinthiërs 15:28).

Dit is het grote doel waar God naartoe marcheert.

Naschrift: Toepassing in de praktijk (Uittreksel van een echte brief.)

Beste Rosemary,

Wat ik als eerste wil zeggen: relax, ontspan je. Alles waar je doorheen gaat is menselijk. Niets van wat je doet is schokkend voor God. En maak je geen zorgen om wat het met mij doet.

Maar God hangt niet boven jou met een enorme vliegenmepper. Misschien is jou in de kerk geleerd dat God regelmatig de Aarde inspec-teert met een enorme vliegenmepper om mensen op te sporen die hun harige poten langs elkaar wrijven. Nee. God is nu in de genadehandel. Te-genwoordig worden mensen die hun harige poten langs elkaar wrijven ge-zegend, niet vervloekt. Je hebt een kinderlijk geloof! Je weet wie je bent en je verbergt jezelf niet voor God. Je probeert jezelf niet voor te doen als iets anders dan een irritant beestje dat niet kan besluiten waar te landen. Mag ik je een verhaal vertellen?

Melody en ik dineerden een paar jaar geleden bij restaurant *Olive Garden*, toen we werden aangesproken door een man die vroeg: 'Wilt u nog wat stokbrood?' Het was onze ober, wiens naam Fred bleek te zijn. Mijn moeder heeft me geleerd om nooit met volle mond te praten, dus ik zei niets. Melody eigende zich echter haar plaats toe als onderdanige echtgenote en antwoordde: 'Meer stokbrood zou fijn zijn, dank je.' Ik kan me niet herinneren dat ze zei: 'Vertel ons eens over je studie en je carrièreplanning,' maar Fred begon vervolgens de wonderen van het plaatselijke seminarium voor ons te ontvouwen, waar hij studeerde om een man van God te worden.

Studenten van het seminarium die hun wonderen ontvouwen maken, zonder uitzondering, dat ik hen wil onderbreken. Maar opnieuw eerde ik mijn gekke moeder. En dus was het mijn, zich autoriteit toe-eigenende, echtgenote die de stilte in de conversatie verbrak en, haar keel schrapend, zei: 'Wij zijn ook gelovigen.'

Toen wist ik dat we in de problemen zaten. Melody's keelgeschraapte verklaring had dezelfde uitwerking op Fred als toen de jongen in Holland zijn vinger uit de dijk haalde. Fred overspoelde Melody en mij met informatie over zijn college, over God en over hoe gelukkig Jezus was dat Hij deel uitmaakte van de Heilige Drie-eenheid. Feitelijk

werden we overspoeld met van alles, behalve cola en extra koffie. Maar Fred was zich alleen nog maar aan het opwarmen voor *deze* schokkende en overspoelende verklaring: 'Het verbaast me hoe goed God voor mij is als ik goed leef. Als ik goed leef aait God me als het ware over mijn hoofd en doet vele, geweldige dingen voor me.'

Melody begon zich ondertussen te vervelen, werd cynisch en uitermate dorstig. 'Je bedoelt dat je bijvoorbeeld meer cola krijgt?' vroeg ze. 'Nee,' zei Fred. 'Daar lijkt het helemaal niet op.'

Ik begon mijn geduld te verliezen en dat voelde Fred. Toen hij pauzeerde om een ivoren rozenkrans te strelen die aan zijn schort hing, greep ik de gelegenheid aan met: 'Hettis nog feel wonderlukkur wah God meh *mij* doet.'

Fred was duidelijk nerveus. 'Wat?' vroeg hij. 'Wat zei u, meneer?'

Ik werd serieus en slikte mijn mondvul brood door. 'Ik zei... het is nog veel wonderlijker wat God met mij doet.'

Fred was zo geïnteresseerd in welke openbaring ik te bieden had dat hij zich haastte om voor Melody nog een cola te halen. En toen zei ik tegen Melody: 'Kijk, de dagen dat ik alles verpest en zondig als een gek, *dat* zijn nou juist de dagen die God kiest om voor mij iets geweldigs te doen. Op die manier overdondert God mij met Zijn genade en maakt Hij me nederig. Wat denk je *daar* van?'

Melody rolde met haar ogen. 'Dat weet ik al,' zei ze. 'Zou je nu dat vet van je lippen kunnen vegen en me nog wat sla kunnen geven?'

Je bent veel te bezorgd, Rosemary. Zondaar zijn is één ding, bezorgd zijn over het feit dat je een zondaar bent, is een ander ding. De apostel Paulus raadt ons aan in Filippenzen 4:6 om nergens bezorgd over te zijn. Daar zijn jouw zonden bij inbegrepen. Als Paulus niet bedoeld had dat jouw zonden erbij inbegrepen waren, dan zou hij hebben gezegd: 'Maak je nergens zorgen over, behalve over je zonden.'

Ik denk dat je je echtscheiding officieel moet maken. Aangezien je niet met Billy kunt samenleven, doe het dan tenminste voor je kinderen en voor de staat Oklahoma. In Gods ogen ben je al gescheiden. In Oklahoma City zijn ze niet zo redelijk.

Zei ik dat je al gescheiden bent? Ja. Zie 1Korinthiërs 7:10-11

"Maar de gehuwden beveel ik, niet ik, maar de Heer: dat een vrouw niet zal scheiden van haar man. Echter, als zij toch gaat scheiden, laat haar dan ongehuwd blijven of zich met haar man verzoenen."

Een paar technische zaken hieromtrent zullen je geruststellen. In de concordante versie van het Nieuwe Testament wordt het woord 'niet' in het gezegde 'dat een vrouw *niet* zal scheiden van haar man' als volgt getoond – **niet** – met een lichtgedrukte 't' aan het eind. Dit betekent dat de 't' niet voorkomt in het Grieks. Tja, die Grieken. Als alle letters vetgedrukt waren, zoals in '**niet**', dan zou het een nadrukkelijk 'niet' zijn, in de betekenis van 'nooit of te nimmer, geen denken aan.' Maar met de lichtgedrukte 't' is het minder nadrukkelijk. In feite is het voorwaardelijk. Het betekent: 'dit wordt niet aanbevolen, maar het kan voorkomen.' (Dit zeggen de Grieken, niet ik.) In dit geval is het duidelijk dat het kan voorkomen, omdat de apostel vervolgt met: 'Echter, *als zij toch gaat scheiden*, laat haar dan ongehuwd blijven.'

Snap je het? Paulus stelt gescheiden zijn gelijk aan ongehuwd zijn. Kijk maar hoe het werkt:

... als zij toch gaat
scheiden

... laat haar dan
ongehuwd blijven

gescheiden=ongehuwd

Omdat seksuele gemeenschap twee mensen tot één maakt in de ogen van God (dat wil zeggen, het maakt ze gehuwd – 1Korinthiërs 6:16), zo maken gescheiden adressen hen ook ongehuwd. Maar nogmaals, dit gebeurt in Gods ogen, niet in de ogen van hen op het gemeentehuis.

Het advies van Paulus en van mij is dat je of ongehuwd blijft of je verzoent met Billy. Als je je niet kunt verzoenen met Billy en je kunt niet zonder man vanwege wat Paulus noemt 'in brand staan' (dat is Schriftuurlijke terminologie voor 'geil zijn' – 1Korinthiërs 7:9), trouw dan met de man met wie je samen bent.

In ieder geval, heb vrede. 'God heeft ons in vrede geroepen' (1Korinthiërs 7:15). Jouw situatie is duidelijk niet ideaal, maar wie kan het ideale leven leiden? Fred is de enige die ik ken, maar zelfs hij eet te veel *Olive Garden* toetjes. Paulus zei dat het het beste is voor een man om geen appeltaart aan te raken (- oeps, ik bedoel 'vrouw', 1Korinthiërs 7:1). Dus zelfs diegenen van ons die gehuwd zijn leven niet het ideale leven; ik raak Melody voortdurend aan. Maar de apostel is niet dom en hij begrijpt dat er 'dingen gebeuren' (namelijk, dat vrouwen strakke jeans en korte rokjes dragen).

Dus voor de rest van 1Korinthiërs, hoofdstuk 7, gaat Paulus genadig om met echte situaties en echte mensen.

Ja, God heeft ons wijn en hasj en bier gegeven. Ik geef niets om deze zaken, maar het afval langs de snelweg spreekt voor hen die dat wel doen. Ik geloof dat marihuana illegaal is in Oklahoma. Dat is de reden waarom je het niet zou moeten roken. Wat voor voorbeeld geef je aan je kinderen? Als de politie jou in boeien het huis uit sleept, wie maakt dan de lunch klaar? God geeft ons ook arsenicum, maar niemand gebruikt dat als het voorkomen kan worden. Hasj roken kan je een roes geven, maar het is slecht voor je longen. Ik begrijp dat als je moet roken, dat je moet roken. God veroordeelt je niet voor het roken van hasj. Jezus Christus heeft tenslotte aan het kruis de zonde van de wereld weggenomen - Johannes 1:29. Maar je kleren zullen vies ruiken.

Onlangs werd ik thuis uitgenodigd bij een knaap die rookte. Drie uur lang verbleef ik in zijn kamer des doods. Toen ik thuis kwam moest ik al mijn kleren in de wasmand gooien. De volgende ochtend zei Melody: 'Wat is er met de wasmand gebeurd?' Zelfs nadat ik gedoucht had rook mijn sikje nog als een bosbrand. Man, wat was ik kwaad. Melody wilde me niet eens zoenen. Ik haat het wanneer een man niet aan een vrouw mag komen.

Rosemary, ik wil gewoon niet dat jij de meest zieke, meest stinkende persoon ooit bent die met genade werd vereerd.

Ja, God heeft ons wijn gegeven. Voor alle Christenen bij jou op het werk, die dit over jouw schouder meelesen, geef ik Psalm 104:13-15

“U ben de Ene, Die de bergen bevochtigt... De aarde wordt verzadigd door de vrucht van Uw werken. U bent de Ene, Die het gras laat uitspruiten voor de dieren en groen gewas ten dienste van de mens om brood te maken uit de grond en wijn, die het hart van de sterveling verblijdt, olie, die zijn gezicht doet glanzen, en brood, dat het hart van de sterveling versterkt.”

Ik geloof niet dat zowel ‘gras’ dat uitspruit voor de dieren, als ‘groen gewas ten dienste van de mens’ verwijst naar marihuana. De enige leden van de mensheid die baat hebben bij marihuana zijn... ik kan ze zo gauw niet bedenken. Maar blijkbaar zijn er enkelen.

Bier en wijn zijn prima bij matig gebruik. Vroeger haatte ik het woord ‘matig’, maar nu heb ik er alleen nog maar een hekel aan. Ondanks dat is het een nuttig advies. Wat voor wijn of bier er ook nodig is om je gelukkig te maken, drink het. En laat het daar dan bij. In een bepaalde tekst raadt Paulus zijn vriend Timotheüs aan om wijn te drinken voor zijn maag en andere kwalen – 1Timotheüs 5:23. Artsen zijn van mening dat een beetje wijn goed voor je is.

God veroordeelt mensen niet voor dronkenschap (wie komt er niet in de verleiding om zo af en toe even ‘van de wereld af’ te zijn?), maar de Bijbel is er nog altijd op tegen. Eén van Paulus’ voorwaarden voor een opzichter in de gemeente was dat hij ‘niet verslaafd aan veel wijn’ zou zijn. Verslaafd aan een beetje wijn was blijkbaar oké. Alcoholisme is een ziekte en zou als zodanig behandeld moeten worden. Zelfs mensen veroordelen geen mensen voor het hebben van een ziekte, dus waarom zou God dat dan wel doen? Jezus dronk wijn. Het eerste wonder dat Hij deed was water veranderen in wijn. Zijn tweede was dit uitleggen aan de Baptisten.

Jezus heeft in Zijn hele leven nooit gezondigd. Ik vereer en prijs Hem daarvoor. Het was een wonder; wij kunnen dat niet. Daarom is hier het goede nieuws: *Er wordt niet van jou verwacht dat je probeert te leven zoals Jezus Christus.*

Toen ik dit hoorde was het eerste dat ik wilde doen: alle mensen in elkaar rammen die me door de jaren heen verteld hebben dat ik moest leven zoals Jezus. (Schijnheilige freaks. Hebben *zij* geleefd zoals Jezus? Hebben *zij* bingotafels omver gegooid en in gelijkenissen gesproken? Hebben *zij* de Farizeeërs adders genoemd en het weer veranderd? Gingen *zij* vriendschappelijk om met zondaars en stierven ze aan een kruis?) Maar toen spoelde een golf van genade over mijn steile hart. Ik zou in plaats daarvan mijn geweldige nieuws met het delen.

Ik had hen beter in elkaar kunnen rammen.

Wat een opluchting om te ontdekken dat, in plaats van dat er van mij verwacht wordt dat ik als Jezus Christus leef, *er van Jezus Christus wordt verwacht dat Hij Zijn leven leeft door mij.*

WWJD (afkorting van: What Would Jesus Do) is een slangenuil met harige spinnen, die er in zijn gegooid voor nog meer tegenslag. Hier is een recept voor frustratie, schuldgevoel en zelfveroordeling: WWJD. (Noot van de vertaalster: In evangelische winkels worden heel veel kettinkjes, armbandjes, sleutel-hangers e.d. verkocht met deze letters erop).

Deze vraag (What Would Jesus Do? = Wat Zou Jezus Doen?) en de overdenking ervan zou wel eens de reden kunnen zijn waarom je hasj rookt en met Harry rotzooit. Wat zou Jezus doen? Hij zou geen hasj roken en met Harry rotzooien, dus hou op met proberen te leven zoals Hij. Dit is wat *jij* doet, waarschijnlijk omdat je rebelleert tegen een onmogelijke norm, die om je nek gehangen werd door een non, een zondagsschoolleraar of een voorganger, die nog steeds denkt dat de Bijbel een kookboek is met recepten voor zedelijk gedrag. Schijnheilige freaks. *De Bijbel is een verslag van de zwakheid van de mens en de kracht van God.*

WWRD?

WWRD? Precies. What Would Rosemary Do? (Wat zou Rosemary doen?) Waarom zou je niet gewoon jezelf zijn, Rosemary? Wees de goeie, ouwe, gebrekkige Rosemary, die opkijkt naar het machtige, voltooide werk van een volmaakte Redder. Jezus heeft iets gedaan dat jij onmogelijk had kunnen doen. Zijn werk is bedoeld om jou rustig achterover te laten leunen en je te verwonderen over Zijn werk. Zij die opspringen en zeggen: 'O, dat kan ik wel!' zijn schijnheilige freaks, die er geen flauw benul van hebben van wat Christus volbracht heeft.

God heeft je niet verlaten. Je hebt nu het gestel van een zondaar, dus wat zou je anders moeten doen dan zondigen? Wat voor genade God je ook geeft, dank Hem ervoor. Wat voor moreel probleem het ook is waarvan God je nog moet bevrijden, hou op met piekeren daarover. Doe gewoon je best. Als je faalt, zeg dan: 'Kijk naar me, God. Kijk eens hoezeer ik U nodig heb.' Als je succes hebt, zeg dan: 'Kijk naar me, God. Kijk eens wat voor geweldigs U deed door mijn armzalige vaatje.'

Je hebt een geweten, want anders had je mij niet geschreven. Gods hand is op jou. Je bent niet bezig om jezelf in een gat te graven, Rosemary. Dat heeft Jezus al voor je gedaan. Daarna kwam Hij weer tevoorschijn door Gods kracht en Hij liet de doodssteek van jouw zonden achter Zich, in het gat. Jij bouwt het toneel voor Gods optreden. Dit is Gods show, niet de jouwe. Zul jij de show stelen? Jouw bijdrage aan het evangelie is zonde. Die van Hem is redding.

Maar ik wil dat je gelukkig bent. Zonde maakt je niet gelukkig. Dus stop ermee, als je kunt – dan zul je gelukkiger zijn. Maar vecht er niet zo hard tegen dat je je vrede kwijtraakt. Alleen God weet welke van je zonden voorlopig moeten blijven. Als je er niet mee kunt stoppen, heb dan vrede met je huidige toestand. Kun je dat? Dit staat bekend als wandelen in geloof, niet door waarneming. Het is één van de adviezen van Paulus. Het wordt aanbevolen aan zondaars waar dan ook. Ik heb het over 2Korinthiërs 5:7.

Behoud het geloof, lieve zuster. Wat je ook doet, keer God niet de rug toe. Ga door met geloven in Hem, ondanks wat de geestelijkheid zegt. Denk niet dat God jou heeft laten vallen. Hij leeft voor jou. Jij zet Hem aan tot genade – Romeinen 5:20 – en daar houdt Hij van. Hij leeft om genadig te zijn. Je bent in Gods handen en dat moet je door geloof aan nemen, ondanks wat je ziet.

Voor altijd de jouwe, door de genade van God. Neem dat nou maar van me aan.

Martin